

Arrest

nr. 261 334 van 29 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2 / 004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 30 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 juni 2021 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd als vluchteling erkend op 11 augustus 1991.

1.2. Op 19 oktober 2018 werd verzoeker gehoord door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 januari 2019 een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Op 22 januari 2020 werd deze beslissing echter ingetrokken.

1.3. Op 28 januari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3 van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Op 15 maart 2021 werd verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken uitgenodigd om alle nuttige elementen en documenten aan te brengen in het kader van een vorige beslissing tot beëindiging van het verblijf.

1.5. Op 2 juni 2021 werd een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw/Mijnheer

[…]

Krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die vereist zijn om die Staten binnen te komen, om de volgende ernstige redenen van openbare orde:

Op 07/01/1991 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kende u op 11/08/1991 de vluchtelingenstatus toe. Als een gevolg van deze beslissing bent u op heden in het bezit van een B-kaart, geldig tot 08/07/2025.

Op 31/01/1996 werd u door de Correctionele Rechtbank van Namen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand, omwille van opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 13/05/2004 werd u door de Correctionele Rechtbank van Namen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren met uitstel 3 jaren omwille van vrijwillige slagen en verwondingen tegenover een partner, vrijwillige slagen en verwondingen met werkonbekwaamheid of ziekte tot gevolg en belaging, verbale of schriftelijke bedreiging, verkrachting van een meerderjarige, illegale en arbitraire vrijheidsberoving, huisvredebreuk, vrijwillige slagen en verwondingen tegenover een partner met werkonbekwaamheid of ziekte tot gevolg.

Op 07/09/2004 werd u door de Correctionele Rechtbank van Namen opnieuw definitief correctioneel veroordeeld, ditmaal tot een geldboete, omwille van onvrijwillige slagen en verwondingen, onaangepaste snelheid, dronken een wagen besturen, onverzekerd een wagen besturen en zonder rijbewijs een wagen besturen.

Op 21/04/2017 werd u door de Correctionele Rechtbank van Namen nogmaals definitief correctioneel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 3 jaar, voor vrijwillige slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is; verboden wapenbezit; kwaadwillige belemmering van het verkeer; mondelinge of schriftelijke bedreiging, onder bevel of onder een voorwaarde met een aanslag op personen of eigendommen; dragen van of opslagen van een voorwerp dat als wapen gebruikt wordt.

Op basis van deze informatie werd door de DVZ op 14/03/2018 op grond van artikel 49, § 2, tweede lid, en artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een vraag tot intrekking van uw vluchtelingenstatus overgemaakt aan het CGVS. In het kader van de heroverweging van uw internationale beschermingsstatus werd u op 19/10/2018 gehoord door het CGVS, teneinde u de mogelijkheid te bieden elementen aan te brengen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus.

Het CGVS heeft vervolgens besloten op 30/01/2019 om uw vluchtelingenstatus in te trekken krachtens artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een beslissing waarvan u op 31/01/2019 in kennis werd gesteld. U diende op 01/03/2019 een schorsend beroep in tegen deze beslissing bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), dat op 29/01/2020 echter verworpen werd gezien het CGVS haar beslissing van 30/01/2019 op 22/01/2020 ingetrokken had.

Het CGVS nam op 01/02/2021 een nieuwe beslissing en besloot om uw vluchtelingenstatus op te heffen in toepassing van artikel 55/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit de beslissing tot opheffing van uw vluchtelingenstatus blijkt dat het CGVS van oordeel was dat uw vluchtelingenstatus dient opgeheven te worden op grond van de fundamenteel, duurzaam gewijzigde situatie in uw land van nationaliteit waardoor bescherming niet langer nodig is. Evenmin is er volgens het CGVS in Angola sprake van een situatie van willekeurig geweld, waardoor een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980.

U diende tegen deze beslissing geen schorsend beroep in bij de RW. Bijgevolg is de opheffing van uw vluchtelingenstatus definitief geworden. Gezien uw vluchtelingenstatus definitief werd opgeheven op grond van artikel 55/3 van de wet van 15 december 1980, staat het vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Bij het nemen van deze beslissingen tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten wordt bovendien in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan of met het gevaar dat van u uitgaat en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor uw familieleden.

Wat uw banden met het land van herkomst betreffen, merken we op dat u in 1991 naar België kwam. U was op dat ogenblik een volwassen man van twintig jaar. De DVZ stelt dan ook vast dat u een aanzienlijk deel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht, namelijk twintig jaar, dat u er bent opgegroeid en dat u er naar school ging. Bovendien is de officiële landstaal uw moedertaal. Uit de beslissing van het CGVS tot opheffing van uw vluchtelingenstatus blijkt dat u in het land van herkomst een opleiding volgde tot voor uw komst naar België. Op heden verblijft u bijgevolg dertig jaar in België. Niettemin merken we op dat de vaststelling dat u het merendeel van uw leven in België heeft doorgebracht op zich niet voldoende is om van een dermate diepgaande integratie in de Belgische samenleving te getuigen dat dit een behoud van uw verblijfsrecht rechtvaardigt.

Op 15/03/2021 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980).

U bezorgde de DVZ op 22/04/2021 een ingevulde vragenlijst, samen met volgende bijlagen: erkenningsattest van invaliditeit dd. 21/01/2020; opvolgingsattest van uw psychiater dd. 31/03/2021; attesten in verband met de historiek van uw tewerkstelling; attest van probatiecommissie dd. 22/10/2018; attest van psychologische opvolging dd. 28/02/2019; verschillende getuigenissen/steunverklaringen van vrienden/kennissen. Bij het nemen van deze beslissingen tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten zal met al deze elementen, evenals met alle elementen uit uw dossier, rekening worden gehouden. Op 25/05/2021 bezorgde u de DVZ opnieuw attesten in verband met de historiek van uw tewerkstelling; getuigenissen/steunverklaringen van familie en vrienden/kennissen en een handgeschreven document met vijf vormen van medicatie erop vermeld.

In de vragenlijst in het kader van het hoorrecht verklaarde u Frans te spreken. Tevens verklaarde u verschillende opleidingen te hebben gevolgd in België, namelijk 'bouwschilder' en een lasopleiding. De DVZ merkt echter op dat u geen attesten, noch andere documenten, heeft neergelegd waaruit blijkt dat u effectief dergelijke opleidingen heeft gevolgd. Wel heeft u attesten neergelegd die van uw

tewerkstelling in België getuigen. Zo blijkt hieruit dat u tussen 1995 en 2002 gewerkt heeft gedurende 131 dagen. Tussen 2001 en 2006 en tussen juni 2014 en februari 2019 heeft u voltijds gewerkt, en ook in 2011 heeft u via uitzendarbeid gewerkt. Bijgevolg staat vast dat u in België gewerkt heeft. Op heden verkeert u echter in de onmogelijkheid om te werken (erkenningssattest van invaliditeit dd. 21/01/2020).

Vooreerst merken we op dat het volgen van opleidingen, inburgerings- en taalcursussen en het genieten van tewerkstelling slechts enkele aspecten zijn die blij kunnen geven van integratie. De DVZ wijst er dan ook op dat het slechts van een normale attitude getuigt dat u gedurende een ononderbroken verblijf van ruim dertig jaar tewerkgesteld was. Uw tewerkstelling op zich is dan ook niet voldoende om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. Eveneens behoort het slechts tot een normale attitude dat u na een verblijf van ruim dertig jaar de taal spreekt en opleidingen heeft gevolgd.

Bovendien wijzen we erop dat zelfs indien u enige inspanning deed om zich in de Belgische samenleving te integreren, dit geen afbreuk doet aan de verschillende veroordelingen die u doorheen uw verblijf in België heeft opgelopen. We herhalen dat u op 31/01/1996, 13/05/2004, 07/09/2004 en 21/04/2017 definitief correctioneel veroordeeld werd. Zo werd u op 31/01/1996 door de Correctionele Rechtbank van Namen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand, omwille van opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 13/05/2004 werd u door de Correctionele Rechtbank van Namen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren met uitstel 3 jaren omwille van vrijwillige slagen en verwondingen tegenover een partner, vrijwillige slagen en verwondingen met werkonbekwaamheid of ziekte tot gevolg en belaging, verbale of schriftelijke bedreiging, verkrachting van een meerderjarige, illegale en arbitraire vrijheidsberoving, huisvredebreuk, vrijwillige slagen en verwondingen tegenover een partner met werkonbekwaamheid of ziekte tot gevolg.

Uit het vonnis van 13/05/2004 blijkt dat u zich schuldig gemaakt heeft aan partnergeweld en verkrachting van uw partner. De Correctionele Rechtbank van Namen hield bij de straftoemeting in het vonnis van 13/05/2004 rekening met de extreme gewelddadigheid van de feiten en het zware trauma en de psychologische gevolgen voor het slachtoffer. Bovendien werd in het vonnis benadrukt dat dit soort gedrag een gewoonte blijkt te zijn bij u. Dergelijk gedrag zou herhaaldelijk terugkomen in uw relaties.

De DVZ kan dienaangaande niet anders dan vaststellen dat deze stelling van de Correctionele Rechtbank van Namen - dat dergelijke extreme gewelddadigheid een gewoonte blijkt te zijn bij u en dat dit herhaaldelijk zou terugkomen in uw relaties - bevestigd is geworden door uw eigen gedrag. We merken immers op dat u op 21/04/2017 opnieuw door de Correctionele Rechtbank van Namen definitief correctioneel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 3 jaar, voor vrijwillige slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is; verboden wapenbezit; kwaadwillige belemmering van het verkeer; mondelinge of schriftelijke bedreiging, onder bevel of onder een voorwaarde met een aanslag op personen of eigendommen; dragen van of opslagen van een voorwerp dat als wapen gebruikt wordt.

Uit het vonnis van 21/04/2017 blijkt hoe u uw slachtoffer herhaaldelijk bedreigd heeft en slagen en verwondingen heeft toegebracht. Waarbij het in het vonnis van 13/05/2004 om uw toenmalige partner ging, gaat het in dit vonnis om een ex-partner. Uit het vonnis blijkt hoe u haar op 31/05/2015 slagen en verwondingen heeft toegediend en haar een mes op de keel gezet heeft. We merken op dat dit geenszins een alleenstaand feit is. Tijdens de nacht van 02/10/2015 op 03/10/2015 heeft u uw ex-partner en een ander slachtoffer achtervolgd in hun wagen, waarna u hen gedwongen heeft om te stoppen. Daarop heeft u beide slachtoffers opnieuw met een mes bedreigd.

De rechtbank hield bij vonnis van 21/04/2017 dan ook rekening met de context van de bewezen verklaarde feiten. Het gaat bij deze feiten - net als bij de feiten van het vonnis van 13/05/2004 - om herhaaldelijk geweld tegenover een partner of ex-partner, waarbij u geenszins rekening houdt met de fysieke en psychische trauma's in hoofde van de slachtoffers. Tevens hield de rechtbank rekening met uw strafblad, waaruit uit uitgesproken afwezigheid van respect voor andere individuen blijkt.

We herhalen dat de Correctionele Rechtbank van Namen bij vonnis van 13/05/2004 van oordeel was dat gewelddadig gedrag bij u een gewoonte blijkt te zijn en dat dit herhaaldelijk terugkomt in relaties. Derhalve was de rechtbank bij vonnis van 13/05/2004 van oordeel dat een zware straf u tot inzicht

moest doen komen en u in de toekomst zou weerhouden om geweld te gebruiken. De DVZ dient niettemin vast te stellen dat u geenszins geleerd heeft uit deze eerdere veroordeling. U heeft immers uw ex-partner opnieuw met de dood bedreigd met een mes, wat wijst op een totaal gebrek aan schuldinzicht en een volgehouden, voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. De DVZ kan het dan ook geenszins uitsluiten dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RW 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen" (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)." (RW 22 december 2017, nr. 197.311).

Bovendien werd u ook op 07/09/2004 door de Correctionele Rechtbank van Namen definitief correctioneel veroordeeld, ditmaal tot een geldboete, omwille van onvrijwillige slagen en verwondingen, onaangepaste snelheid, dronken een wagen besturen, onverzekerd een wagen besturen en zonder rijbewijs een wagen besturen, wat slechts getuigt van een bijzonder laakbare houding.

Uit het geheel van de verschillende veroordelingen kan enkel worden geconcludeerd dat uw persoonlijk gedrag doorheen de jaren systematisch blijkt geeft van een voor de samenleving gevaarlijke criminele en gewelddadige ingesteldheid. U grijpt herhaaldelijk naar geweld om persoonlijke geschillen op te lossen en u houdt hierbij op geen enkele wijze rekening met de mogelijke gevolgen voor uw slachtoffers. Bovendien is er in uw hoofde sprake van een manifest gebrek aan schuldinzicht. We herhalen dat nergens uit blijkt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

In het kader van het hoorrecht verklaarde uw raadsman het volgende: "de misdrijven die hij gepleegd heeft telkens in een privé- omgeving zijn voorgekomen, ten aanzien van mensen die hij kende en met wie hij uitging, in een context van moeilijke scheiding en complexe relaties. Des te meer, heeft hij nooit feiten gepleegd die een effectieve opsluiting hebben gerechtvaardigd, noch een effectief isolatie van de gemeenschap". Derhalve was uw raadsman van oordeel dat u geen actueel gevaar zou vormen voor de samenleving.

De DVZ is niettemin van oordeel dat uw gedrag niet alleen een bedreiging vormt voor de personen in uw privé-omgeving, maar ook een gevaar is voor de Belgische samenleving. We wijzen er immers op dat uit het vonnis van 21/04/2017 blijkt hoe u op 31/05/2015 uw ex-partner en een ander slachtoffer met de wagen de pas heeft afgesneden, waarna u hen beiden met een mes met het leven bedreigd heeft. De DVZ wijst er dan ook op dat deze bewezen verklaarde feiten zich geenszins in uw privésfeer hebben afgespeeld, maar op de openbare weg en bijgevolg in de publieke ruimte. Bijgevolg stellen we vast dat u er niet voor terugschrikt om in de openbare ruimte een wapen (mes) te trekken en andere mensen te bedreigen. Dergelijk gedrag houdt dan ook een risico in voor de samenleving in het algemeen. Het valt bovendien niet uit te sluiten dat u dergelijk gedrag niet zal herhalen.

Ten slotte haalt uw raadsman in het kader van het hoorrecht aan dat u geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde gezien u sinds de feiten die zich afgespeeld hebben in 2015 (vonnis 21/04/2017) geen nieuwe feiten heeft gepleegd, u psychologisch opgevolgd wordt, uw alcoholconsumptie beheerst is en u positief geëvalueerd bent door uw probatieagent, wat u geattesteerd hebt. We wijzen er echter op dat het feit dat u zich correct gedraagt op het ogenblik dat u van zeer nabij wordt opgevolgd, geenszins impliceert dat u thans geen actueel gevaar meer zou vormen voor de openbare orde. Het naleven van de voorwaarden wordt immers strikt opgevolgd door een justitie-assistent en het kan dan ook niet uitgesloten worden dat u zich enkel en alleen aan deze voorwaarden houdt omwille van de strikte opvolging. Het is dan ook in uw eigen belang zich aan deze voorwaarden te houden en dit doet geenszins afbreuk aan het feit dat u herhaaldelijk, definitief correctioneel veroordeeld werd.

De DVZ is van oordeel dat uit het geheel van deze vaststellingen blijkt dat u een werkelijke en actuele bedreiging vormt voor de samenleving en dat er in uw hoofde sprake is van een voortdurende, criminele ingesteldheid. Nergens blijkt dat u uw gewelddadig gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Wat uw gezins- en familieleven in België betreft, merken we op dat u in het kader van het hoorrecht verklaard heeft dat u wettelijk gehuwd bent, maar dat er thans een echtscheidingsprocedure loopt.

Derhalve is er geen sprake meer van een gezinsleven tussen u en uw voormalige echtgenote, met wie de echtscheidingsprocedure hangende is.

Daarnaast verklaarde u inmiddels een duurzame relatie te hebben met een andere persoon die de Belgische nationaliteit heeft. We wijzen er echter op dat dit louter berust op uw verklaring en dat u geenszins bewijs heeft aangebracht dat van een dergelijke duurzame relatie kan getuigen. Uit het rijksregister blijkt immers dat u sinds 2015 als alleenstaande bekend staat. Wat uw verklaarde partner betreft, merken we op dat zij op 03/09/2010 gehuwd is met een andere persoon en volgens het rijksregister alleenstaande is sinds 24/04/2020. Bovendien woont zij op een ander adres dan u. Bijgevolg zijn er geen bewijzen van een dergelijke relatie en het loutere feit dat u dit verklaarde, is op zich onvoldoende om een duurzame en stabiele relatie te bewijzen.

Bovendien wijzen we erop dat zelfs indien u werkelijk een duurzame relatie met die persoon onderhoudt, uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Bij de afweging van artikel 8, tweede lid, van het EVRM worden uw eventuele familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan het gevaar dat u vormt voor de openbare orde. We herhalen dat u herhaaldelijk correctioneel veroordeeld werd en dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een voor de samenleving gevaarlijke instelling hebt.

Bovendien wijzen we er andermaal op dat de feiten die herhaaldelijk aanleiding hebben gegeven tot de veroordelingen, net gepleegd werden ten aanzien van verschillende gezinsleden. Uit het vonnis van 13/05/2004 blijkt immers dat u zich schuldig gemaakt heeft aan partnergeweld en aan de verkrachting van uw partner. Op 21/04/2017 werd u opnieuw definitief correctioneel veroordeeld, ditmaal voor het toebrengen van slagen en verwondingen aan uw ex-partner en haar met een mes op de keel met het leven bedreigd heeft.

Er kan in het kader van artikel 8, tweede lid, van het EVRM slechts besloten worden dat u niet alleen een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde in het algemeen, maar tevens voor mensen in uw privésfeer. De loutere verklaring dat u een duurzame relatie zou onderhouden met een andere persoon, rechtvaardigt het behoud van uw verblijfsrecht niet en doet geenszins afbreuk aan het gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

Daarnaast verklaarde u in het kader van het hoorrecht dat uw moeder de Belgische nationaliteit heeft en in België woont. Uw vader had eveneens de Belgische nationaliteit, maar die is inmiddels overleden. Tevens heeft u drie broers in België, waarvan een de Belgische nationaliteit heeft en twee zussen die ook beiden de Belgische nationaliteit hebben. Daarnaast verblijven verschillende neven en nichten in België. Deze behoren echter allen niet tot uw gezinskern. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Volgens uw verklaringen zou u twee meerderjarige kinderen in België hebben, maar werd de erkenning van vaderschap nog niet gedaan omwille van geschillen met de moeder van de kinderen. Bijgevolg stellen we vast dat er geenszins bewijs van ouderschap is. Bovendien merken we op dat zelfs in het geval er een bewijs van ouderschap is, deze personen niet tot uw gezinskern behoren. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Ten slotte merken we op dat indien deze beslissingen een zekere negatieve impact op uw familie- en privéleven zouden hebben, deze volledig toe te wijzen zijn aan uw eigen persoonlijk gedrag, waarvoor u de volledige verantwoordelijkheid draagt. U bent zelf verantwoordelijk voor de situatie waarin u nu verkeert. Zelfs in het geval dat u een gezinsleven zou onderhouden in België, maakt u het niet aannemelijk dat dit enkel in België zou kunnen plaatsvinden. We wijzen er immers op dat u met alle eventuele gezins- en familieleden contact kan houden via de moderne communicatietechnologie of via korte bezoeken in elke staat waartoe u allen toegang heeft.

Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie, verklaarde u psychologische problemen te hebben en opgevolgd te worden door een psychiater. Eveneens verklaarde u medicatie te gebruiken. Dienaangaande merken we op dat u een attest van psychologische opvolging heeft neergelegd dd. 28/02/2019, een opvolgingsattest van uw psychiater dd. 31/03/2021, een erkenningsattest van invaliditeit dd. 21/01/2020 en een handgeschreven document met vijf vormen van medicatie erop vermeld. Wat dit laatste document betreft, merken we vooreerst op dat dit met de hand geschreven werd en niet ondertekend is door een arts. Bovendien stellen we vast dat noch uit het attest van psychologische opvolging, noch uit het opvolgingsattest van uw psychiater, noch uit het erkenningsattest van invaliditeit dd. 21/01/2020, noch uit het handgeschreven document af te leiden valt dat u op dit moment in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch dat eventuele noodzakelijke medische behandelingen ontoegankelijk of niet beschikbaar zouden zijn in het land van herkomst. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van actuele medische informatie waaruit blijkt dat u thans in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie.

Tot slot, betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst verklaarde u niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren, gezien u al dertig jaar in België verblijft en bijgevolg langer in België heeft verbleven dan in Angola en dus geen banden met dat land zou hebben. Daarnaast verklaarde u niet terug te kunnen gezien uw volledige familie in België zou verblijven en u geen familie heeft in Angola. Ten slotte verklaarde u niet naar Angola te kunnen terugkeren omwille van uw psychische en medische toestand en de stabiliteit die u op dit moment in België zou hebben.

Vooreerst herhalen we dat er geen familiaal beletsel is voor het nemen van deze beslissingen. U kon het niet aannemelijk maken dat u thans een duurzame relatie heeft in België, noch behoren de andere in België verblijvende familieleden tot uw gezinskern. Evenmin maakt u het aannemelijk dat er medische problemen zijn die een terugkeer naar uw land van herkomst belemmeren. Uit de door u neergelegde medische stukken blijkt immers nergens een diagnose, noch blijkt hieruit dat in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Bovendien wijzen we erop dat het CGVS in haar beslissing tot opheffing van uw vluchtelingenstatus van 01/02/2021 van oordeel was dat u omwille van de fundamenteel, duurzaam gewijzigde situatie in uw land van nationaliteit niet langer bescherming nodig heeft. U heeft volgens het CGVS geen elementen aangehaald die erop kunnen wijzen dat uw leven, vrijheid of fysieke integriteit heden in gevaar zijn bij een terugkeer naar Angola. Evenmin is er volgens het CGVS in Angola sprake van een situatie van willekeurig geweld, waardoor een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980. We wijzen erop dat u bij de DVZ geen elementen heeft aangebracht die nopen tot een wijziging van deze vaststelling van het CGVS.

De DVZ is er zich echter wel van bewust dat een terugkeer naar en een hervestiging in Angola met een zekere hardheid gepaard gaan, gezien u reeds dertig jaar in België verblijft. Niettemin mag dit voor u geen onoverkomelijke barrière vormen. U bent immers een volwassen man en u heeft tot uw twintig jaar in Angola verbleven. Bovendien is de officiële landstaal uw moedertaal. U maakt het dan ook niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is om zich opnieuw in Angola te vestigen.

In toepassing van artikel 74/14, § 3,3°, van de wet van 15 december 1980 wordt u geen termijn toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten, gelet op het feit dat u door uw persoonlijk gedrag als een bedreiging voor de openbare orde dient te worden beschouwd.

We brengen dienaangaande in herinnering dat u sinds aankomst in België herhaaldelijk definitief veroordeeld werd: op 31/01/1996 werd u door de Correctionele Rechtbank van Namen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand, omwille van opzettelijke slagen en verwondingen; op 13/05/2004 werd u door de Correctionele Rechtbank van Namen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren met uitstel 3 jaren omwille van vrijwillige slagen en verwondingen tegenover een partner, vrijwillige slagen en verwondingen met werkonbekwaamheid of ziekte tot gevolg en belaging, verbale of schriftelijke bedreiging, verkrachting van een meerderjarige, illegale en arbitraire vrijheidsberoving, huisvredebreuk, vrijwillige slagen en verwondingen tegenover een partner met werkonbekwaamheid of ziekte tot gevolg; op 07/09/2004 werd u door de Correctionele Rechtbank van Namen opnieuw definitief correctioneel veroordeeld, ditmaal tot een geldboete, omwille van onvrijwillige slagen en verwondingen, onaangepaste snelheid, dronken een wagen besturen, onverzekerd een wagen besturen en zonder rijbewijs een wagen besturen; op 21/04/2017 werd u door de Correctionele

Rechtbank van Namen nogmaals definitief correctioneel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel 3 jaar, voor vrijwillige slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is; verboden wapenbezit; kwaadwillige belemmering van het verkeer; mondelinge of schriftelijke bedreiging, onder bevel of onder een voorwaarde met een aanslag op personen of eigendommen; dragen van of opslagen van een voorwerp dat als wapen gebruikt wordt.

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk en eventueel andere elementen rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

Bijgevolg wordt er omwille van ernstige redenen van openbare orde en krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen.

(...)"

2. Gegrondheid

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Schending van :

- Het grondrecht op een privé- en gezinsleven dat wordt beschermd door artikel 8 EVRM en de artikelen 7 en 52 van het Handvest;*
- De artikelen 7, 22, 23, 74/13, 74/14 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "LE" genoemd);*
- De artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de gronden voor bestuurshandelingen;*
- Het beginsel van goed bestuur, en met name de zorgplicht en de voorzichtigheidsplicht;*

1. GESCHONDEN NORMEN

Artikel 8 van het EVRM :

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Artikel 7 van het Handvest :

"Eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Artikel 7 VW :

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :]3

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister [2 ...]2 geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° [2 wanneer hij ter fine van weigering van toegang [4 en verblijf gesignaleerd staat in het SIS]4 of in de Algemene Nationale Gegevensbank;]2

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet; 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, [3 of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België,]3 door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, [3 of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België,]3 door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

[12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;]1

[4 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.]4

[1 Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.]1

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na (vijf) maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld. <W 1999- 04-29/70, art. 2, 017; Inwerkingtreding : 06-07-1999>

(In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.)"

Artikel 22 VW :

"§ 1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen [2 ...]2 om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

- 1° de gevestigde onderdaan van een derde land;*
 - 2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet;*
 - 3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.*
- § 2. [2 ...]2)"*

Artikel 23 VW :

§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Artikel 74/13 VW :

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/14 VW :

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

- 1° er een risico op onderduiken bestaat, of;*
- 2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;*
- 3° de onderdaan van een derde land [2 een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid]2, of;*

4° [3 ...]3

5° [3 het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of:]3 6° [3 het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.]3 In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevante stukken die zich in het dossier bevinden.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

2. TOEPASSING IN CASU

2.1 SAMENVATTING VAN DE ONDERDELEN VAN HET MIDDEL

Schending van de aangehaalde rechtsnormen voor de volgende redenen :

i. Er wordt niet voldaan aan de wettelijke criteria voor het nemen van de bestreden beslissing, met name wat betreft de "drempel van gevaarlijkheid" voor de "openbare orde" of de "nationale veiligheid": verzoeker vormt geen bedreiging, a fortiori geen actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde, noch voor de nationale veiligheid, en de wettelijke criteria zijn niet naar behoren gemotiveerd (schending van de artikelen 22 en 23 VW; schending van het grondrecht op een privé- en gezinsleven);

ii. Verwerende partij heeft in het kader van de besluitvorming niet de nodige zorgvuldigheid genomen, zodat zij niet met alle relevante factoren rekening heeft gehouden en de situatie en de gevolgen van de beslissing voor verzoeker niet naar behoren heeft geanalyseerd (zowel wat betreft de aan verzoeker toegeschreven feiten als wat betreft de analyse van de documenten en informatie over de actualiteit van de gestelde dreiging, de duur ervan voor de toekomst, de ontwikkelingen van verzoeker, zijn banden in België, de afwezigheid van zijn banden met Angola, enz;) een zorgvuldige analyse leidt tot de vaststelling dat de beslissingen onevenredig zijn (schending van de artikelen 22, 23 en 74/13 VW ; schending van het grondrecht op een privé- en gezinsleven; schending van de zorgplicht en de motiveringsplicht);

iii. Het bevel om het grondgebied te verlaten en de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten zijn niet op een afdoende wijze gemotiveerd (schending van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 VW en de motiveringsplichten)

2.2 ONTWIKKELING VAN DE ONDERDELEN VAN HET MIDDEL

2.2.1 Algemeenheden

- *Inbreuk op de grondrechten van verzoekers*

De bestreden beslissing vormt ongetwijfeld een inbreuk op het fundamentele recht van verzoekers op een privé- en gezinsleven, aangezien verzoeker al 30 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 197 311 van 22.12.2017, pt. 3.11 (VK)):

"Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede deksel van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. ».

Temeer daar verzoeker blootgesteld wordt aan verdere verwijdering, waardoor zijn privé- en gezinsleven nog meer in gevaar komt.

- *Juridisch kader - analyserooster - relevante criteria en elementen*

De "bedreiging"

In de artikelen 22 en 23 VW wordt het nationale kader vastgesteld voor het nemen van een besluit tot beëindiging van het verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van onderdanen van derde landen die voor bepaalde of onbepaalde tijd zijn toegelaten of gemachtigd zijn te verblijven, om redenen van "openbare orde".

Met betrekking tot een vreemdeling die sinds meer dan 10 jaren op ononderbroken wijze in België verblijft, zoals verzoeker, bepaalt artikel 22 VW dat de beslissing gebaseerd moet zijn op "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid", terwijl artikel 23 VW daaraan toevoegt: "het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd".

De proportionaliteitstoets

Grondrechten vereisen ook de eerbiediging van procedurele waarborgen (met inbegrip van een "zo zorgvuldig mogelijke" analyse) en "materiële" waarborgen (met inbegrip van de criteria van wettigheid en evenredigheid), die de wettigheid van dergelijke besluiten bepalen.

De Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, arrest van 2.08.2001, Boutlift. Zwitserland; EHRM, arrest van 15.07.2003, Mokrani t. Frankrijk, §§ 30 et 31; EHRM, arrest van 17 april 2014, Paposhvili t. België, §141) en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV n°159 065 van 19.12.2015; RVV n°143 483 van 16.04.2015 ; RVV n°139 759 van 26.02.2015 ; RVV n°112 862, van 25.10.2013 ; RVV n° 31 274 van 8.09.2009; RVV n° 37 703 van 28.01.2010) hebben al vaak de gelegenheid gehad om erop te wijzen dat een analyse "zo rigoureuus mogelijk" nodig is wanneer het recht op privé- en gezinsleven op het spel staat. Dit is een "versterkte" zorgplicht.

In het kader van de beoordeling van de evenredigheid is de toepassing van de in de Boultif/Ünerrechtspraak van het EHRM vastgestelde criteria relevant, zoals uw Raad ook in herinnering heeft gebracht in zijn arrest in verenigde kamers nr. 197 311 van 22 december 2017. Deze criteria zijn :

- *de aard en de ernst van het door de aanvrager gepleegde strafbare feit;*
- *de duur van het verblijf van de betrokkene in het land van waaruit hij wordt uitgezet;*
- *de periode die sinds de overtreding is verstreken en het gedrag van de aanvrager in die periode;*
- *de nationaliteit van de verschillende betrokkenen;*
- *de gezinssituatie van de verzoeker, met inbegrip van, in voorkomend geval, de duur van zijn of haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op de doeltreffendheid van een gezinsleven als paar;*
- *of de echtgeno(o)t(e) op de hoogte was van het misdrijf op het moment dat de familierelatie werd vastgesteld;*
- *of de kinderen uit het huwelijk zijn geboren en zo ja, hun leeftijd;*

- de ernst van de moeilijkheden die de echtgenoot waarschijnlijk zal ondervinden in het land waarnaar de aanvrager wordt uitgezet;
- de belangen en het welzijn van de kinderen, met name de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van de aanvrager waarschijnlijk zullen ondervinden in het land waarnaar hij wordt uitgewezen; en
- de kracht van de sociale, culturele en familiebanden met het gastland en met het land van bestemming.

2.2.2 Toepassing in casu

2.2.2.1 Geen "ernstige redenen voor de openbare orde";

Hoewel de gepleegde strafbare feiten niet geminiseerd kunnen worden, blijft het een feit dat de in de motivering genoemde elementen de op grond van de artikelen 22 en 23 VW genomen beslissing niet op geldige wijze kunnen onderbouwen en rechtvaardigen, noch de elementen ingeroepen met betrekking tot de "verschillende veroordelingen".

Van een bedreiging voor de nationale veiligheid is er duidelijk geen sprake (Nationale veiligheid "omvat met name de ondermijning van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsmede het overleven van de bevolking, alsmede het gevaar van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van het vreedzaam samenleven van volkeren, dan wel de ondermijning van militaire belangen".)

Wat betreft de "ernstige redenen van openbare orde", in de zin van artikelen 22 en 23 VW hebben de voorbereidende werkzaamheden met name betrekking op personen die deelnemen of steun verlenen aan terroristische activiteiten of een terroristische organisatie; daden van seksueel misbruik of verkrachting van minderjarigen; mensenhandel en seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen; illegale handel in drugs en wapens (van zekere schaal); witwassen van geld; corruptie;...

Verzoeker heeft nooit de door de wetgever beschreven feiten gepleegd en de beslissingen moeten derhalve nietig worden verklaard.

Kwa drempel van de aard van de door verzoeker gepleegde feiten dient al vastgesteld te worden dat de bestreden beslissingen niet op passende wijze werden gemotiveerd : er is geen sprake van afdoende zware feiten, of "ernstige reden van openbare orde", om verzoekers' (heel lang) verblijf te beëindigen, en hem te bevelen het grondgebied onmiddellijk te verlaten.

Het middel is gegrond.

2.2.2.2 Onvoldoende belastende elementen, gebrek aan aangetoonde actualiteit van de dreiging, gebrek aan voldoende motivering en onzorgvuldige analyse

Verzoeker beroept zich niet op een onvoorwaardelijk recht om op het grondgebied te blijven, maar is van mening dat de beslissing onevenredig is, aangezien noch de door hem gepleegde strafbare feiten op zich, noch de cumulatie van deze feiten en anderen in de beslissing genoemde omstandigheden het mogelijk maken te stellen dat in het onderhavige geval een toereikende drempel is bereikt.

Er zij ook op gewezen dat het feit dat er ernstige handelingen van openbare orde zouden zijn gepleegd, op zich niet voldoende zijn om een geldige basis voor de beslissingen te vormen (RVV 197 311 van 22.12.2017 (VK) : "Zoals reeds toegelicht in punt 3.7, volstaat de loutere vaststelling dat de door verzoeker gepleegde strafbare feiten vallen onder "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" niet om de bestreden beslissing te nemen. »)

In huidig geval heeft verwerende partij de elementen van de zaak onvoldoende geanalyseerd, heeft er enkele niet geanalyseerd, voldoet niet aan de wettelijke vereisten (verzoeker betwist dat hij een "ernstige bedreiging" vormt en "ernstige redenen van openbare orde" aanvoert) en heeft zij haar beslissing op vele centrale punten niet voldoende gemotiveerd.

A. De veroordelingen

Verwerende partij verwijst naar 4 veroordelingen van verzoeker om te beslissen dat er in cosu "ernstige redenen voor de openbare orde" bestaan en dat verzoeker een actuele, reële en voldoende bedreiging zou vormen voor de samenleving.

Zonder de ernst van de strafbare feiten waarvoor hij werd veroordeeld tot een minimum te beperken, wil verzoeker benadrukken dat al deze feiten, tezamen of afzonderlijk, niet de voor de toepassing van de artikelen 22 en 23 VW vereiste ernstgraad bereiken :

- Feiten voor 2002

Verzoeker werd 3 maal veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Namen voor feiten die zich voordeden voor 2002 (bijna twintig jaren geleden), namelijk tussen 1995 en 2002.

Verwerende partij verwijst naar feiten in te algemene en onnauwkeurige bewoordingen, er staat zelfs niet in de bestreden beslissing in welk jaar de feiten zijn gepleegd.

Voor het geheel van deze feiten werd verzoeker veroordeeld tot 1 maand gevangenisstraf, 3 jaren gevangenisstraf met uitstel van 3 jaren en één geldboete;

Verzoeker benadrukt dat hij vervolgens nooit feiten heeft gepleegd die een effectieve opsluiting hebben gerechtvaardigd, noch een isolement van de gemeenschap. Zou verzoeker een "actuele, voldoende en ernstig bedreiging" op dat ogenblik vormen voor de maatschappij zou hij, ten minste, zijn veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf, wat in casu, nooit het geval is geweest.

Verzoeker trekt deze veroordelingen niet in twijfel en aanvaardt de verantwoordelijkheid ervoor. Hij betreurt deze en verwijst naar zijn psychische instabiliteit en zijn alcoholverslaving.

Niettemin is hij van mening dat de feiten die bijna 20 jaar geleden zijn gepleegd, toen hij depressief en verslaafd was, zeker niet voldoende zijn om een geldige grondslag te verschaffen voor de beschuldigingen van "werkelijke en actuele bedreiging" tegen hem.

Verwerende partij gaat ook voorbij het feit dat tussen zijn laatste veroordeling voor feiten van 2002 (gevaarlijk rijden onder invloed, zonder rijbewijs en zonder verzekering) en de feiten gepleegd in 2015 waarvoor hij in 2017 veroordeeld zal worden, een periode van 13 jaar bestaat gedurende welke verzoeker niet langer bekend is bij justitie en tracht zijn zaken op orde te krijgen en genoegdoening te krijgen. Er is bij hem dus duidelijk geen sprake van "voortdurende criminele ingesteldheid";

- Feiten van 2015

Voor de (ongeveer) laatste 20 jaren van het verblijf van verzoeker in België verwijst de motivering van de bestreden beslissing verwijst naar één veroordeling van de Correctionele rechtbank van Namen van 21 april 2017 voor feiten die in 2015 gebeurd zijn, dus al dan méér dan 6 jaren geleden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Om te beginnen moet worden opgemerkt dat verwerende partij op geen enkel moment verwijst naar de termen van het vonnis maar zich beperkt tot een zeer algemene verklaring.

Verzoeker betwist zijn persoonlijke strafrechtelijke aansprakelijkheid niet maar is van oordeel dat er geen rekening werd gehouden alle bestanddelen van het vonnis en zijn persoonlijke gedrag.

De analyse van het persoonlijk gedrag van de betrokkene is van fundamenteel belang en Uw Raad heeft voor recht verklaard, met nietigverklaring van de beslissingen (CCE n°201 195 du 16.03.2018) :

« Il ressort de ce qui précède que même si le requérant a fait l'objet d'une lourde condamnation, les conclusions auxquelles la partie défenderesse a abouti ne sont pas corroborées par la teneur de l'arrêt précité de la Cour d'Assises de Bruxelles et que le requérant est fondé à affirmer qu'elle « ne procède pas avec (...) minutie, ni ne veille à une analyse rigoureuse et proportionnée, ni ne motive ses décisions de manière plus adéquate et soignée ».

Verzoeker werd in fine veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren met 3 jaren uitstel, wat een effectieve opsluiting van verzoeker opnieuw vermijdt en dus, de nood om hem van de maatschappij te isoleren omdat hij een ernstige bedreiging zou vormen serieus tegenspreekt.

De feiten werden gepleegd in een context van een scheiding, telkens in een privé-omgeving, ten aanzien van mensen die hij kende (zijn ex-partner en zijn huisgenoot) en met wie hij uitging, in een context van moeilijke scheiding en complexe relaties, met een verslaving waar hij in terugviel als gevolg van zijn moeilijke echtelijke relatie.

Er werden verzachtende omstandigheden in het hoofd van verzoeker onthouden bij de bepaling van de straf maar daarmee werd er geen rekening houden alhoewel verzoeker dit expliciet met zijn "recht om te worden gehoord" meegaf :

"Verzoeker vormt geen actuele gevaar voor de samenleving : Er is bestaat geen actuele bedreiging uitgaande van Meneer L. De "bedreiging" die hij zou vormen kan enkel worden afgeleiden uit veroordelingen uit het verleden, wat niet kan.

De Correctionele rechtbank in het vonnis van 2017 verwees al naar het positief gedrag van Meneer L. :

Attendu par ailleurs que depuis la commission des faits, le prévenu opposant paraît avoir évolué favorablement notamment par rapport à sa consommation d'alcool laquelle semble être à l'origine de ses comportements violents, outre une jalousie extrême;

(schrijven van verzoekers raadsman, dd. 16.04.2021)

Alle positieve elementen en de verzachtende omstandigheden geïdentificeerd door de Rechtbank worden opzettelijk verzwijgt en genegeerd.

Bovendien kan niet worden aangenomen, zoals verwerende partij doet, dat deze veroordeling, zelfs niet de zwaarste die hij heeft gehad, niet het gewenste effect heeft gehad : Integendeel, zoals hierna zal blijken, wijst alles erop dat verzoeker zijn gedrag ingrijpend heeft gewijzigd en thans geen gevaar meer vormt voor de samenleving, en dit al verscheidene jaren.

Er wordt enkel aandacht besteed aan de verleden veroordelingen van verzoeker, die alleen de basis lijken te vormen voor de bestreden beslissing, terwijl Richtlijn 2008/115, in het licht waarvan de artikelen 22 en 23 LE moeten worden gelezen, verbiedt dat de maatregel vrijwel uitsluitend op eerdere veroordelingen wordt gebaseerd (HvJ ZZh.; CCE 197 311 van 22.12.2017 (VK));)

B. De anciënniteit van de feiten en afwezigheid van voortdurend criminele ingesteldheid

Sinds de strafbare feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld in 2017, die dateren van 2015, heeft hij geen andere strafbare feiten meer gepleegd.

De feiten waarop de beslissing is gebaseerd en die volgens de wederpartij de beëindiging van het verblijf van verzoeker rechtvaardigen, zijn allen oud (ten minste 6 jaar tot 26 jaar geleden).

Er moet naar behoren rekening worden gehouden met de anciënniteit van de feiten en met het feit dat jarenlang niet het minste feit tegen de verzoeker is aangevoerd, hetgeen niet het geval is, alhoewel het uiteraard een essentieel element is om te beslissen over de realiteit en de actualiteit van de gestelde gevaarlijkheid.

Er is ook niet sprake van een voortdurend criminele ingesteldheid : tussen de laatste feiten waarvoor verzoeker is veroordeeld in 2004 en de feiten die in 2015 zijn begaan, ligt 13 jaar.

Uw Raad, ten aanzien van een vreemdeling die meerdere keren veroordeeld werd (RVV, n° 110.977, 30.09.2013) :

« 3.2. En l'espèce, force est de constater qu'en refusant le séjour en qualité de membre de la famille d'un citoyen de l'Union européenne au requérant, au motif que celui-ci a été condamné le 13 novembre 1991 et le 9 avril 2004 par le Tribunal correctionnel de Bruxelles, et enfin par la Cour d'Assises d'Eskisehir le 22 décembre 2006, et qu'il est arrivé en Belgique de manière illégale, sans indiquer en quoi son comportement personnel constituait, au moment de l'examen de la demande de carte de

séjour, c'est-à-dire en décembre 2012, une menace réelle, actuelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société, la partie défenderesse a méconnu l'article 43, alinéa 1er, 2°, de la Loi, et l'interprétation qui doit en être faite au regard de la jurisprudence constante de la Cour de justice des Communautés européennes, et n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision. De plus, le Conseil n'aperçoit pas en quoi la précision selon laquelle « l'intéressé est arrivé sur le territoire Belge de manière illégale et a introduit une nouvelle demande de regroupement familial sans produire la preuve de son identité » permettrait d'apprécier le caractère réel, actuel, ou suffisamment grave de la menace à l'ordre public, de sorte que cette seule mention ne pourrait suffire à indiquer que l'administration a bien apprécié le comportement personnel et actuel du requérant. »

Uw Raad heeft er ook aan herinnerd dat de verwijzing naar strafrechtelijke veroordelingen onvoldoende is en dat beslissingen gestoeld moeten worden op het persoonlijke gedrag van de betrokkene om de huidige bedreiging die hij of zij zou zijn te bevestigen (RVV n° 176 368 van 14.10.2016, we onderstrepen) :

"Uit voormeld artikel blijkt dat het verblijfsrecht kan geweigerd worden aan burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Hierbij wordt onder meer verduidelijkt dat maatregelen genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Er wordt voorts toegelicht dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor deze maatregelen en het gedrag van de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen."

Dezelfde vaststellingen moeten gedaan worden in casu.

De redenering van verwerende partij over de "ernstige bedreiging" die verzoeker zou zijn en over zijn "criminele ingesteldheid", die zich beperkt tot het verwijzen naar verleden veroordelingen is een stereotyperend positie die de persoonlijke elementen van verzoekers' situatie niet in aanmerking neemt en die tot gevolg zou hebben dat éénieder mens die eens een misdaad pleegt een gevaar voor de samenleving zou vormen, ongeacht de anciënniteit van de feiten, ongeacht de periode tussen de gepleegde feiten en ongeacht de context waarin de feiten gepleegd werden.

C. Verzoekers verandering

Zoals het al in het vonnis van 2017 aangestipt werd heeft verzoeker positief geëvolueerd en heeft nooit meer misdaden gepleegd sinds de feiten van 2015.

Zoals het ingeroepen werd in zijn "recht om te worden gehoord" heeft verzoeker helemaal veranderd en heeft zich van zijn verslaving

"Meneer L. is fundamenteel veranderd sinds de feiten van 2015 en zijn veroordeling van 2017 : hij heeft geen problemen meer gekend sinds 2015, hij heeft gewerkt (stuk 1), is psychologisch gevolgd, heeft zijn alcoholconsumptie beheerst, wordt positief geëvalueerd door zijn probatieagent (stuk 2), krijgt de steun van zijn familie en vrienden (steun 3), enz. Momenteel is Meneer L. bezorgd over zijn genezing daar de laatste jaren op psychologisch niveau erg moeilijk waren voor hem : hij werd uitgeschreven en stuitte op talrijke administratieve hinderpalen om zich opnieuw te laten registreren. Hij is momenteel werkonbekwaam." (schrijven van raadsman, dd. 16.04.2021)

Met zijn persoonlijk actueel gedrag werd geen rekening gehouden om de "bedreiging" die hij zou vormen voor de samenleving te analyseren. Met deze elementen werd enkel rekening gehouden om de proportionaliteit van de beslissing (artikel 23 VW) te onderzoeken maar niet om te besluiten, voorafgaand aan deze toets, of verzoeker nu actueel een bedreiging zou vormen, wat een schending uitmaakt van de voorgenoemde wetsbepalingen.

Verwerende partij heeft kennelijk geen rekening gehouden met al deze relevante factoren, die in tegenspraak zijn met het gestelde ernstige, reële en actuele risico, dat zij dient aan te tonen.

Verwerende partij beperkt zich er in feite toe te wijzen op de termen van de veroordelingen van verzoeker, die uit de context zijn gehaald en die, bijvoorbeeld, de verzachtende omstandigheden

negeert, om te doen geloven in een recidivegevaar, maar er zij op gewezen dat geen enkel concreet element dit gevaar, deze dreiging, concretiseert, die vervolgens hypothetisch blijft.

Verweerder moet aantonen dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, en kan niet, zoals hij doet, aanvoeren dat "een risico van recidive niet kan worden uitgesloten".

Bovendien is dit in strijd met het dossier, en wordt er geen enkel concreet en actueel element naar voren gebracht die er zou aantonen dat verzoeker een "neiging vertoont" om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 22.12.2017, n° 197.311).

Verzoeker heeft zijn verandering en het bewust worden van zijn fouten ook bevestigd gedurende zijn gehoor op het CGVS in het kader van de procedure voor intrekking van zijn internationale beschermingsstatuut. Hij heeft gedurende deze gehoor uitgelegd dat hij nu op het goede pad zit, en spijt heeft over de gepleegde feiten. Verwerende partij had kennis, of had kennis moeten hebben, van de inhoud van dit gehoor daar ze zelf verwijst naar de procedure tot intrekking van de beschermingsstatuut ingeleid door het CGVS :

Zeg maar?

Het is niet helemaal zo gelopen, ik ben gehuwd, heb een dame leren kennen uit Italië, ben er bij gaan wonen en op een dag zijn er problemen geweest met mijn vriendin, ik heb haar een slag in het gezicht verkocht, in die tijd dronk ik veel bier. maar ik ben ondertussen tot inkeer gekomen, ik drink ook geen bier meer en let goed op wat ik doe.

(Notas, p. 1)

Zijn er nog andere dingen die u wil toevoegen, waar ik nog niet naar gevraagd heb maar waarvan je denkt dat ik ze moet weten?

Ik wil nog terug spreken over wat er toen gebeurd is, het was in een vlaag van jaloezie, het was een tijd waarop ik nogal vaak dronk, ik heb nu werk, ik werk van 22u tot 6u in een smelterij. ik heb mijn leven gebeterd sindsdien, ik heb een fout gemaakt en dat had veel te maken met de drank.

(Notas, p. 7)

Het is des te moeilijker te begrijpen waarom zij nu, in 2021, een beslissing tot beëindiging van het verblijf neemt, terwijl de verzoeker al meer dan tien vier jaar is veroordeeld, in 2020 een "B"-kaart heeft gekregen, al jaren de juiste pas volgt sinds de feiten van 2015, positief is geëvolueerd en van zijn verslaving is genezen.

Er lijkt geen rechtvaardiging te zijn voor een besluit om het verblijf op dit moment te beëindigen, aangezien alle recente gegevens gunstig zijn en een succesvolle verandering bevestigen.

Het is betreurenswaardig dat verwerende partij hier niet naar behoren rekening mee heeft gehouden.

Verwerende partij verwijst nooit naar de "actualiteit" van de bedreiging die van verzoeker zou uitgaan en motiveert deze niet naar behoren, noch expliciet, hoewel dit een essentieel element is dat naar behoren moet worden gemotiveerd en verwijzen naar een geschiedenis van veroordelingen zeker niet voldoende is.

In de rechtspraak wordt regelmatig gewezen op het belang van een zorgvuldige analyse en een toereikende motivering met betrekking tot het in de betrokken bepalingen vastgestelde criterium van de "actualiteit" van de bedreiging.

In het arrest Z. Zh van 11.06.2015 (C-554/13), heeft het HvJ benadrukt (eigen onderstreping):

« 50 Partant, il y a lieu de considérer qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de « danger pour l'ordre public », au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État

membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115. »

In het arrest Tsokouridis (C-145/09), alhoewel het om ernstiger feiten ging dan deze zaak, heeft het HvJ geoordeeld dat :

« Om te beoordelen of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel, in casu de bescherming van de openbare veiligheid, moet met name rekening worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat. Waar het een burger van de Unie betreft die zijn kindertijd en jeugd grotendeels, zo niet geheel, in de gastlidstaat heeft doorgebracht, zullen zeer gegronde redenen moeten worden aangevoerd om de verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (zie in die zin met name arrest Maslov tegen Oostenrijk, reeds aangehaald, § 71-75). »

In een arrest van 15.02.2016 (C-601/15), heeft het HvJ het belang van een analyse in concreto onderstreept, daar het evenredigheidsbeginsel verplicht om na te gaan als de maatregel evenredig is tegenover het nagestreefde doel. Het zou dus onevenredig zijn om een vluchtelingenstatus in te trekken omwille van een bedreiging die niet actueel is.

In een geval dat ernstigere veroordelingen vertoonde, heeft uw Raad eraan herinnerd dat het plegen van ernstige feiten, zelfs indien herhaald, niet volstaat om een actuele dreiging vast te stellen, en dat moet worden nagegaan of er actuele elementen zijn die het mogelijk maken om een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging vast te stellen (RVV, n° 242 985 van 26 oktober 2020, we onderstrepen):

"Verweerder heeft uiteengezet dat verzoeker toen hij op 27 mei 2011 een gewelddadige overval pleegde blijk gaf van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en voor de psychische integriteit van de medemens en dat hij niet stilstond bij de emotionele en psychische gevolgen van zijn daden voor zijn slachtoffers en bij het feit dat hij door zijn daden gevoelens van angst en onveiligheid binnen de samenleving veroorzaakte. De vaststelling dat verzoeker meer dan negen jaar voordat de in casu bestreden beslissingen werden genomen een ernstig misdrijf pleegde en hierbij geen oog had voor de gevolgen van zijn optreden volstaat in voorligende zaak echter niet om zonder meer te oordelen dat hij nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor de samenleving.

Bij dat onderzoek moeten immers ook het huidige gedrag van verzoeker en het voorzienbare gevaar dat voortvloeit uit dat gedrag in aanmerking worden genomen. Verweerder heeft, om na te gaan of kan worden geoordeeld dat verzoeker heden nog een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde, verzoeker gehoord en informatie ingewonnen bij andere diensten. Uit de motivering van de bestreden beslissingen kan worden afgeleid dat verweerder een groot belang heeft gehecht aan de beslissingen die met betrekking tot verzoeker werden genomen door de strafuitvoeringsrechtbank. Verweerder stelde dat de strafuitvoeringsrechtbank erop wees dat er een risico bestond dat verzoeker nieuwe feiten zou plegen wanneer hij zou terugkeren naar zijn oude milieu. Verweerder motiveerde ook dat verzoekers familie en vrienden geen probleem zien in de door verzoeker gepleegde feiten en duidde dat vier broers en een zus van verzoeker in 2010 en de vader van verzoeker in 1978 ook reeds veroordelingen opliepen. Voorts wees verweerder ook op het feit dat de strafuitvoeringsrechtbank aangaf dat verzoeker beïnvloedbaar is en dat hij beperkte intellectuele capaciteiten heeft die ertoe kunnen leiden dat hij nieuwe strafbare feiten pleegt. Hij gaf ook aan dat het feit dat verzoeker onvoldoende inkomsten had er hem toe bracht strafbare feiten te plegen en dat in een verslag van de psychosociale dienst van de gevangenis staat dat verzoeker inadequaat reageert op problemen en er dan antisociale cognities lijken te worden geactiveerd. Lezing van het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 27 mei 2019 leert de Raad dat dit rechtscollege weliswaar overwoog dat indien verzoeker zijn gezin te Meulebeke zou vervoegen dit ook een terugkeer naar zijn procriminele omgeving zou inhouden en dat dit, mede gelet op de beïnvloedbaarheid en beperkte intellectuele capaciteiten van verzoeker, een risico op recidive met zich meebracht, doch desondanks oordeelde dat een verdere evaluatie vereist was en er geen tegenaanwijzingen waren die de toekenning van een penitentiair verlof in de weg stonden. Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank kan dan ook niet in redelijkheid worden afgeleid dat werd geoordeeld dat verzoeker, zelfs gezien zijn persoonlijkheid, zijn ontwikkelingsniveau en het gegeven dat hij zich

naar zijn oude buurt zou begeven, een acuut gevaar vormt voor de openbare orde. De vaststelling dat een aantal familieleden van verzoeker in een ver verleden strafbare feiten pleegde, kan ook geen aanleiding geven tot de conclusie dat verzoeker zelf actueel een dergelijk gevaar vormt. Er blijkt bovendien dat op 19 juli 2019 aan verzoeker beperkte detentie werd toegekend, wat impliceert dat geen nieuwe problemen werden vastgesteld en dat werd aangenomen dat er perspectieven op reclassering in de maatschappij waren. Verweerder geeft aan dat de strafuitvoeringsrechtbank verzoeker er in het vonnis van 19 juli 2019 op heeft gewezen dat een herroeping, een herziening, of schorsing van de toegestane maatregel mogelijk is indien hij zich niet aan de opgelegde voorwaarden houdt en citeert uit dit vonnis. Het citaat uit het vonnis van 19 juli 2019, dat verweerder in de motivering van de bestreden beslissingen heeft opgenomen, toont echter niet aan dat verzoeker actueel een werkelijk en voldoende ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. A contrario, uit het citaat blijkt dat verzoeker werk vond en dat hij zich op financieel, administratief en psychosociaal vlak liet begeleiden, waardoor de eerder vastgestelde problematiek dat een gebrek aan inkomsten ertoe kan leiden dat hij misdrijven gaat plegen en dat hij inadequaat reageert indien hij met problemen wordt geconfronteerd dus schijnbaar werd ondervangen.

Verweerder heeft overwogen dat in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 21 oktober 2019 wordt vermeld dat deze beperkte detentie slechts "voor zover geweten" een gunstig verloop kende, maar toont hiermee niet aan dat verzoeker enige gedraging stelde waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij nog steeds een gevaar vormt voor de samenleving. Verweerder merkte ook op dat in voormeld vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank wordt aangegeven dat in een verslag van de justitieassistent werd gemeld dat de politie "bedenkingen" had bij verzoekers werkgever. Hieruit blijkt wederom niet dat verzoeker enig laakbaar gedrag stelde. Verweerder is daarenboven selectief in de weergave van een uittreksel uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank, waarin ook staat dat de procureur des konings ter zitting stelde geen onregelmatigheden te zien inzake de werkgever. De strafuitvoeringsrechtbank heeft bovendien op 21 oktober 2019 beslist dat verzoekers vraag tot toekenning van het elektronisch toezicht met penitentiair verlof, "gezien het schijnbaar gunstig verloop van de beperkte detentie" kan worden toegekend, een beslissing die opnieuw slechts toelaat te besluiten dat er geen nieuwe negatieve elementen ten aanzien van verzoeker werden weerhouden. Verweerder motiveerde nog dat het gegeven dat verzoeker penitentiaire verlopen, beperkte detentie en elektronisch toezicht kon genieten niet maakt dat kan worden verondersteld dat er geen gevaar meer van verzoeker zou uitgaan, wanneer hij niet meer onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om zijn eigen gedrag te bepalen niet is onderworpen aan ernstige beperkingen. Deze algemene overweging is niet incorrect, maar laat niet toe te besluiten dat verweerder elementen heeft waaruit kan worden afgeleid dat uit verzoekers persoonlijk gedrag blijkt dat hij actueel nog een werkelijke en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang voor de openbare orde. De bewijslast hiertoe ligt bij verweerder. (...) De Raad merkt hierbij ten overvloede op dat verweerder ook navraag deed omtrent het gedrag van verzoeker in de gevangenis en hem werd meegedeeld dat ten aanzien van verzoeker geen tuchtdossiers werden opgesteld."

Het belang van een zorgvuldige analyse en een afdoende motivering met betrekking tot het "actuele" criterium waarin de betrokken bepalingen voorzien, wordt regelmatig benadrukt in de rechtspraak van Uw Raad :

RVV n°107 819 van 31.07.2013, ten aanzien van een vreemdeling die meerdere keren veroordeeld werd :

« 3.4. En l'espèce, l'on observe que la partie défenderesse a refusé le séjour en qualité de membre de la famille d'un citoyen de l'Union européenne au requérant, sur la base des diverses condamnations dont il a fait l'objet ainsi que sur la persistance dans ses activités délictueuses dont il en ressort, et qu'elle a indiqué que « l'administration pénitentiaire ne réévaluera éventuellement son dossier que le 29 05 2013 » et que « le dossier administratif de la personne concernée ne contient pas d'éléments permettant de constater que son degré de dangerosité a disparu (rapport sociaux,...) ».

Le Conseil considère qu'en motivant de la sorte, la partie défenderesse n'a nullement établi concrètement que le comportement personnel du requérant constituait, au moment de l'examen de la demande de carte de séjour, c'est-à-dire en août 2012, une menace réelle, actuelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société.

En effet, outre le fait qu'il ne résulte nullement de « la persistance de la personne concernée dans ses activités délictueuses (condamnations en 2004, 2005 et 2009 pour les mêmes motifs) » que la partie défenderesse a apprécié la dangerosité actuelle du requérant pour l'ordre public, force est de constater que les indications susmentionnées ne permettent également pas de prouver l'existence d'un risque actuel à l'ordre public. La partie défenderesse mentionne d'ailleurs dans l'acte attaqué qu'il ne ressort

pas du dossier administratif que le degré de dangerosité du requérant a disparu, sans toutefois indiquer expressément ni expliciter en quoi ce dernier représenterait encore une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

En conséquence, la partie défenderesse a méconnu l'article 43, alinéa 1er, 2°, de la Loi, et l'interprétation qui doit en être faite au regard de la jurisprudence constante de la Cour de justice des Communautés européennes, et n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision. »

CCE n° 110.977 van 30.09.2013 (eigen onderstreping) :

« 3.2. En l'espèce, force est de constater qu'en refusant le séjour en qualité de membre de la famille d'un citoyen de l'Union européenne au requérant, au motif que celui-ci a été condamné le 13 novembre 1991 et le 9 avril 2004 par le Tribunal correctionnel de Bruxelles, et enfin par la Cour d'Assises d'Eskisehir le 22 décembre 2006, et qu'il est arrivé en Belgique de manière illégale, sans indiquer en quoi son comportement personnel constituait, au moment de l'examen de la demande de carte de séjour, c'est-à-dire en décembre 2012, une menace réelle, actuelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société, la partie défenderesse a méconnu l'article 43, alinéa 1er, 2°, de la Loi, et l'interprétation qui doit en être faite au regard de la jurisprudence constante de la Cour de justice des Communautés européennes, et n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision. De plus, le Conseil n'aperçoit pas en quoi la précision selon laquelle « l'intéressé est arrivé sur le territoire Belge de manière illégale et a introduit une nouvelle demande de regroupement familial sans produire la preuve de son identité » permettrait d'apprécier le caractère réel, actuel, ou suffisamment grave de la menace à l'ordre public, de sorte que cette seule mention ne pourrait suffire à indiquer que l'administration a bien apprécié le comportement personnel et actuel du requérant. »

RVV n°118.177 van 31.01.2014, met betrekking tot een motivatie die als toereikend kan worden beschouwd, tenzij deze op geldige wijze wordt tegengesproken, aangezien het betrekking heeft op talrijke veroordelingen, waaronder een precedent van twee maanden voor het indienen van de aanvraag voor verblijf.

RVV nr. 200 494 van 28.02.2018 : Uw Raad heeft onlangs een besluit nietig verklaard wegens gebrek aan actualiteit van de bedreiging;

RVV nr 176 368 van 14.10.2016 (we onderstrepen) :

"Uit voormeld artikel blijkt dat het verblijfsrecht kan geweigerd worden aan burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Hierbij wordt onder meer verduidelijkt dat maatregelen genomen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Er wordt voorts toegelicht dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor deze maatregelen en het gedrag van de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen."

De door verwerende uitgevoerde analyse ontbeert grondigheid, actualiteit en relevantie, zodat op geen enkele wijze aan de wettelijke voorwaarden is voldaan, en er kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker een "ernstige en actuele bedreiging" vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Er wordt geen rekening gehouden met alle relevante en pertinente elementen van onderhavig geval en de bestreden beslissing moet vervolgens vernietigd worden.

2.2.2.3 Onevenredigheid, gebrek aan voldoende motivering en onzorgvuldige analyse over de elementen waarmee verwerende partij rekening moest houden

Naast de zwakke punten van de elementen ter staving van een actuele dreiging, wordt onvoldoende rekening gehouden met de verschillende elementen geïdentificeerd in artikel 23 VW en met de gevolgen van de beslissing voor verzoeker.

A. Duur van zijn verblijf in België

In strijd met de toepasselijke regels (grondrecht op privé- en gezinsleven; artikel 23 VW) heeft verweerder niet naar behoren rekening gehouden met het feit dat eerste verzoeker 30 jaren in België op legale wijze verblijft.

Er zij aan herinnerd dat verzoeker in 1990 Angola is ontvlucht wegens vervolgingen en het risico van vervolging voor de toekomst. Op 18-jarige leeftijd werd hij namelijk één jaar lang vastgehouden in afschuwelijke omstandigheden, wat hem voor altijd getraumatiseerd heeft.

Hij is in België aangekomen toen hij nog geen 20-jaar oud was en heeft vervolgens heel zijn volwassene leven in België doorgebracht en opgebouwd. Hij is nooit niet meer naar Angola teruggekeerd.

Het feit dat verzoeker 30 jaar, dat wil zeggen meer dan de helft van zijn leven, in België heeft gewoond, wordt in de motivering niet in het bijzonder in aanmerking genomen. Het lange verblijf van verzoeker wordt vermeld, maar de concrete consequenties die verwerende partij daaruit trekt voor haar analyse zijn niet duidelijk en niet toereikend.

Er zij aan herinnerd dat volgens uw Raad een dergelijke verblijfsduur op zich voldoende bewijs is van het privé-leven van de verzoeker in België en van het feit dat een verwijderingsbesluit een inbreuk vormt op dat grondrecht (RvV 197 311 van 22.12.2017 (VK)).

Deze overweging van de inbreuk op de recht op privé-en familieleven komt onvoldoende tot uiting in de motivering van de beslissing, aangezien verwerende partij er weinig belang aan hecht, in tegenstelling tot wat de wet voorschrijft en in tegenstelling tot wat in de relevante rechtspraak staat.

Verzoeker beperkt zijn redenering tot het vaststellen dat 30 jaren van legaal verblijf « op zich niet volstaat om van een dermate diepgaande integratie in de Belgische samenleving te getuigen dat dit een behoud van uw verblijfsrecht rechtvaardigt»

De tekortkomingen op dit punt leiden tot een fundamentele vertekening van de analyse van de inmenging in de grondrechten van verzoeker en een zorgvuldige analyse van verzoekers' situatie leidt tot de bevinding dat deze inmenging onevenredig is.

B. Het bestaan van banden met het land van verblijf

Verwerende partij maakt een onvoldoende analyse van verzoekers banden met België en minimiseert deze.

Zowel al herinnerd werd in punt A, verblijft verzoeker al 30 jaren in België en heeft hier vervolgens al zijn leven opgebouwd :

- Hij verblijft in België sinds 30 jaren op ononderbroken wijze;*
- Hij heeft hier gewerkt;*
- Hij heeft hier taalcursussen gevolgd;*
- Hij heeft hier opleidingen gevolgd;*
- Hij is hier getrouwd;*
- Hij heeft hier kinderen gehad;*
- Hij heeft hier al zijn familieleden;*
- Hij heeft hier al zijn vrienden;*

Zijn banden met België zijn sterk en diepgaande aangezien België het gastland van verzoeker was nadat hij ernstige vervolgingen in Angola heeft meegemaakt.

Het is in België dat hij zich fysiek en moreel heeft heropgebouwd na zijn vlucht, met valkuilen en met een verslaving die hem tot daden heeft gebracht die hij betreurt, maar het is in België dat hij de kans heeft gehad om eruit te geraken en zijn banden met de Belgische maatschappij zijn dan ook ernstig en diep.

Voor verwerende partij zijn al die elementen "slechts" aspecten die "blijk" kunnen geven van integratie en die "slechts" van een normale attitude getuigt. Voor verwerende partij zouden deze banden niet voldoende zijn om van een "doorgedevren integratie of hechte sociale of culterele banden met de Belgische samenleving te spreken".

Verzoeker is van oordeel dat een "normale" attitude juist wat verwacht wordt in artikel 23 VW en dat in tegendeel, iemand die zich "niet normaal" gedurende al die jaren zou gedragen zonder dergelijke banden met België op te bouwen, meer geneigd zou zijn om een beslissing van beëindiging van zijn verblijf te krijgen.

Het "normale" attitude van verzoeker gedurende zijn lang verblijf in België versterkt het onevenredige karakter van de genomen maatregelen.

C. Het ontbreken van banden met zijn land van herkomst

In de motivering van de bestreden beslissing wordt niet ingegaan op de kwestie van het ontbreken van banden met Angola. Er wordt enkel verwezen naar het feit dat verzoeker vooraleer in België aan te komen 20 jaren in Angola heeft geleefd.

Een vorig verblijf in Angola, meer dan 30 jaren geleden, volstaat niet om vast te stellen dat verzoeker nu banden zou hebben met zijn land van herkomst.

Verzoeker was een erkend vluchteling gedurende 30 jaren en heeft vervolgens geen enkel banden meer gehad met zijn land van herkomst die hij vluchtte omwille van vervolgingen.

Hij is nooit niet meer naar Angola teruggekeerd en het was gedurende 30 jaren onmogelijk voor hem om enig contact met Angola te maken.

In Angola heeft verzoeker geen persoonlijke banden, er zijn geen verwanten meer en al zijn kerngezinsleden bevinden zich in België. Hij heeft daar geen netwerk.

Ook cultureel heeft hij niets meer met Angola gemeen, bij uitzondering van het kennen van het Portugees.

Anderzijds zijn alle banden van verzoeker in België gelegen (zie punt B).

D. Gevolgen op verzoekers familielevens

Verweerder heeft bij de analyse van de inmenging in het gezinsleven van verzoekers geen voldoende rekening gehouden met de elementen van de zaak.

Verwerende partij is van mening dat de bestreden beslissingen een inmenging in het gezinsleven van verzoeker in de zin van artikel 8 EVRM inhoudt, wat ook een schending vormt van artikel 73/13 VW voor het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij is in een serieuze relatie met Mevrouw M. die hem al jaren kent.

Alhoewel verzoeker deze relatie ingeroepen heeft en Mevrouw M. al een getuigenis heeft geschreven met het "recht om te worden gehoord", is verwerende partij van oordeel dat deze relatie "de bescherming van de openbare orde" niet kan belemmeren.

Deze analyse is een stereotyperend onderzoek van artikel 8 EVRM en van de gevolgen voor verzoeker van de te nemen beslissing.

Naast zijn serieuze relatie met Mevrouw M. heeft verzoeker ook al zijn familie (moeder en broers en zussen) in België waarmee hij heel dicht is. Deze familieleden kunnen nooit niet meer naar Angola reizen daar ze erkend vluchtelingen zijn en er vervolgens vrezen hebben van vervolgingen. Een verwijdering van verzoeker uit België zal leiden tot een definitief afscheid tussen verzoeker en zijn broers, zussen en moeder daar ze nooit niet meer de kans zullen krijgen om elkaar te zijn op een redelijke wijze.

De vereisten van artikel 8 van het EVRM zijn niet gebaseerd op goede wil of praktische regelingen en hebben voorrang op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (EHRM, 5 februari 2002, Conka t. België, § 82 ; C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029 ; CCE 18 novembre 2013, n° 113 930).

Uw Raad benadrukt ook dat artikel 8 EVRM vereist dat « l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause ». Votre Conseil annulait ensuite la décision entreprise en constatant que « la partie défenderesse ne manifeste pas avoir eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de la vie privée et familiale » (CCE n°139 759 du 26 février 2015).

Dit arrest bevestigt de jurisprudentiële lijn van uw Raad, die stelt dat, wanneer de administratie kennis heeft (of moet hebben) van het privé- of gezinsleven van de betrokkenen, het aan haar is om hiermee rekening te houden en haar beslissing in dit opzicht te rechtvaardigen : « Le Conseil estime que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait ou devait avoir connaissance au moment de prendre les ordres de quitter le territoire, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit, dès lors, être considérée comme fondée à leur égard. » (CCE 25 octobre 2013, n°112 862) ; « La partie défenderesse a fait une application automatique de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 en violation des obligations qui lui incombent au regard de l'article 8 CEDH. » (CCE 8 septembre 2009, n° 31 274 ; CCE 28 janvier 2010, n° 37 703) ; « Het bestuur was op de hoogte was van de gezinstoestand, maar heeft hierover geen enkel motief opgenomen in de bestreden beslissing, terwijl de mogelijkheid bestaat dat artikel 8 EVRM in het gedrang komt. » (RvV 7 janvier 2010, nr. 36 715 - L'autorité était au courant de la situation familiale, mais n'a fourni aucun motif dans la décision querellée, alors qu'il est possible que l'article 8 CEDH soit mis à mal.) ; « De verwerende partij, die een bevel om het grondgebied te verlaten treft op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, dient in het licht van artikel 8 van het EVRM te motiveren waarom beslist werd tot afgifte van het bevel, ondanks het eerder aangevoerde bestaan van de gezinscel waarvan zij niet kan voorhouden onwetend te zijn. » (RvV 8 juillet 2010, nr. 46 048 - La partie défenderesse, qui prend un ordre de quitter le territoire sur pied de l'article 7 §1 1° de la loi du 15 décembre 1980, doit motiver, au regard de l'article 8 CEDH, pourquoi il est enjoint à l'intéressé de quitter le territoire malgré que l'existence d'une cellule familiale ait déjà été portée à sa connaissance et qu'il ne peut être soutenu qu'elle n'en avait pas connaissance.) ; « Het staat de gemachtigde van de staatssecretaris vrij een gewoon bevel om het grondgebied te verlaten te treffen ten aanzien van verzoekster, maar in dit geval dient ze rekening te houden met en te motiveren waarom ondanks de door haar gekende familiale situatie van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen wordt, dit in het licht van artikel 8 EVRM. » (RvV 8 juillet 2010, nr. 46 035 - Le délégué de la secrétaire d'Etat est libre de délivrer un simple ordre de quitter le territoire à l'encontre de la requérante, mais dans ce cas, il doit tenir compte et motiver pourquoi, malgré sa situation familiale dont elle a connaissance, un ordre de quitter le territoire est pris, et ce, à la lumière de l'article 8 CEDH.)

Verwerende partij blijft in gebreke aan te tonen dat een dergelijke zorgvuldige beoordeling plaatsvond.

Verzoeker wordt belemmerd in zijn dagelijks leven : hij heeft geen administratieve bestaan meer, kan moeilijk tot zijn medicijnen geraken, of tot zijn noodzakelijke opvolging met zijn psycholoog, kan geen toekomst plannen, nog op korte of lange termijn. De onzekerheid van zijn status heeft vervolgens belangrijke materiële en morele gevolgen voor zijn familieleven maar deze worden niet naar behoren geanalyseerd.

Verwerende partij heeft het gezinsleven van verzoekers in België niet grondig en zorgvuldig geanalyseerd en bestreden beslissing moet vervolgens vernietigd worden.

2.2.2.4 Afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten

De afwezigheid van een termijn om het land te verlaten wordt niet op voldoende wijze gemotiveerd daar verzoeker geen bedreiging vormt voor de openbare orde (punten 2.2.2.1 tot 2.2.2.2 worden hier helemaal gereproduceerd).

De aangevoerde redenen worden verward met de redenen voor de beslissing om het verblijf te beëindigen en het bevel om het land te verlaten, en zijn niet voldoende om een afwezigheid van termijn te rechtvaardigen.

2.2.3 Besluit

Verwerende partij is niet zorgvuldig genoeg geweest, heeft niet naar behoren rekening gehouden met de elementen van de zaak, met name die welke volgens de wet en de fundamentele rechten in het

bijzonder in aanmerking moeten worden genomen, en heeft volstrekt onevenredige beslissingen genomen.

Elk van de in het middel genoemde grieven volstaat om de onrechtmatigheid van de beslissingen vast te stellen, en dus o fortiori, wanneer zij in hun geheel worden genomen.

De beslissingen vormen onevenredige aantastingen van de fundamentele rechten van verzoeker.

Het middel is gegrond.”

2.2.1. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die door verzoeker in zijn middel wordt vermeld, heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*octies*) kent, aangezien hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden. Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.2.2. De thans bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 22, §1, 3°, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het verblijf van een vreemdeling die reeds meer dan tien jaar gemachtigd of toegelaten is tot verblijf op het grondgebied, kan worden beëindigd om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Artikel 23 van de vreemdelingenwet bepaalt nader de voorwaarden binnen welke een dergelijke beëindigingsbeslissing kan worden genomen:

“§1. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (B.S., 19 april 2017) waarbij de hierboven aangehaalde artikelen van de vreemdelingenwet werden gewijzigd, wordt gesteld dat 'openbare orde' veronderstelt "als het tot doel heeft een afwijking van een principe te rechtvaardigen, [...] hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast." (arrest *Z. Zh.*, van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest *H.T.*, van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest *Byankov*, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak) (MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl. St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 20).

Daarnaast wordt in de voorbereidende werken het volgende gesteld: "(...) (O)m te weten of de betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, gelet op zijn verblijfssituatie, (moet) rekening worden gehouden met elk feitelijk gegeven of gegeven van juridische aard betreffende zijn situatie die deze kwestie zou kunnen ophelderen (arrest ZH. en O., van 11 juni 2015 C-554/13, EU:C:2015:377, punt 61). Het Hof van Justitie van de Unie heeft al aangenomen dat het feit dat een strafrechtelijke veroordeling niet definitief is, niet verhindert te besluiten tot het bestaan van een dergelijk bedreiging, zodra andere gegevens aangaande de persoonlijke situatie van de betrokkene een dergelijke vaststelling mogelijk maken. Het Hof heeft ook aangenomen dat ook een eenvoudige verdenking een strafbaar feit te hebben gepleegd dat volgens de nationale wet een wanbedrijf of misdadaad is, als grondslag kan dienen voor het bestaan van een dergelijk bedreiging, indien ze samen met andere omstandigheden die specifiek zijn voor het geval in aanmerking wordt genomen. (arrest ZH. et O., du 11 juni 2015, C-554/13, ECLI:EU:C:2015:377, punten 51 en 52). Ten slotte heeft het Hof van Justitie verduidelijkt dat "[...] een specifieke beoordeling van de belangen verbonden met de handhaving van de openbare orde [...] niet noodzakelijkerwijze samen(valt) met de beoordeling die ten grondslag lag aan een strafrechtelijke veroordeling." (arrest ZH. en O., van 11 juni 2015, C-554/13, ECLI:EU:C:2015:377, punt 59) (*Ibid.*, p. 26-27).

Volgens de memorie van toelichting houdt het begrip 'ernstig gevaar voor de openbare orde' in dat de omstandigheden die het einde van het verblijf rechtvaardigen een hogere graad van ernst moeten bezitten dan de graad van ernst die vereist is om een einde te maken aan het beperkt of onbeperkt verblijf op grond van het nieuwe artikel 21 (memorie van toelichting, pagina 22):

"Al naargelang de beschouwde verblijfsstatus moeten de redenen van openbare orde of nationale veiligheid die aan het verblijf een einde kunnen maken een meer of minder hoge graad van ernst hebben. Er wordt dus een onderscheid gemaakt tussen "redenen", "ernstige redenen" en "dwingende redenen", welke redenen overigens hetzij de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij enkel de nationale veiligheid kunnen betreffen. Aangezien de begrippen "redenen van openbare orde of nationale veiligheid", "ernstige redenen" of "dwingende redenen" uit de Europese akten zijn gehaald, dienen zij conform de rechtspraak van het Hof van Justitie te worden geïnterpreteerd. Zoals hierboven vermeld, houdt het begrip "redenen van openbare orde of nationale veiligheid" het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat omvattend (arrest P.I., 22 mei 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, punt 34; arrest J.N., 1 5 februari 2016, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 67). De "ernstige redenen" vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen, en de "dwingende redenen" vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip "ernstige redenen" breder is dan het begrip "dwingende redenen" (arrest P.I., 22 mei 2012, C- 348/09, EU:C:2012:300, punt 19, en vermelde rechtspraak)." (memorie van toelichting, pagina 22-23). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend berusten op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Volgens het Hof "vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt" (HvJ 7 juni 2007, Commissie/Nederland, C-50/06, punt 41).

Dit principe wordt ook expliciet overgenomen en verduidelijkt in de memorie van toelichting: "Wanneer zij overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, moet de bevoegde overheid dus, geval per geval, nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" het deelnemen aan of ondersteunen van

terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhev, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken. Toch dient erop gewezen dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid.” (memorie van toelichting, pagina 24-25). Bij de bepaling van het gevaar voor de openbare orde dient dus gekeken te worden naar het gedrag dat een vreemdeling heeft gesteld waardoor hij een werkelijk, actueel en dreigend gevaar is, gelet op al de omstandigheden die hoger vermeld werden.

2.2.3. Het Grondwettelijk Hof herinnerde er in zijn arrest 112/2019 van 18 juli 2019 aan dat ten aanzien van de vreemdelingen van wie, gelet op hun administratieve verblijfssituatie of de duur van hun verblijf op het grondgebied, redelijkerwijs kan worden vermoed dat zij een zeer sterke band met België hebben, de redenen voor de verwijdering worden beperkt tot de gevallen waarin zij een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormen (B.23.2).

De Raad herinnert er ook aan dat een verwijderingsmaatregel geen straf kan zijn maar een bijkomende maatregel ter vrijwaring van de maatschappij (Grondwettelijk Hof, arrest 112/2019, van 18 juli 2019, B35). Verzoeker kreeg reeds een bestraffing toegemeten door de correctionele rechter. De ernstige redenen van openbare orde moeten dan ook “een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving” vormen (artikel 23 van de vreemdelingenwet).

Hoewel, zoals in de nota met opmerkingen terecht wordt opgemerkt, de opsomming in de memorie van toelichting slechts voorbeelden betreft en niet limitatief is, blijkt hieruit dat de tenlasteleggingen bijzonder ernstig moeten zijn en dat er een ernstige schade aan een maatschappelijk belang of aan privépersonen van uit moet gaan. De voorbeelden van de wetgever betreffen terroristische activiteiten, drugshandel, seksueel misbruik of verkrachting van minderjarigen, mensenhandel en seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, illegale wapenhandel, witwassen, corruptie, vervalsing van betaalmiddelen, cybercriminaliteit, georganiseerde misdaad en fiscale fraude.

Bij zijn beoordeling houdt de Raad rekening met de richtlijnen, uitgezet in de rechtspraak van het Hof van Justitie. De bedreiging moet actueel zijn, het gevaar moet bestaan op ogenblik dat beslissing wordt getroffen (HvJ *Orfanopoulos en Oliveri*, C-482/01 en C-493/01); de betrokkene moet de neiging vertonen om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ *P.I.*, C-348/09); er moet rekening worden gehouden met het toekomstig gevaar aan de hand van objectieve elementen, zoals aard en ernst van de feiten, veroorzaakte schade, herhaling, recidive, tijdsverloop sinds het plegen van de feiten en gedrag, elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering, zoals strafopschorting (HvJ *Rendón Marín*, C-165/14); HvJ 21 april 2016, *Khachab*, C 558/14, E, punt 43; HvJ 13 maart 2019, *E.*, C 635/17, punt 58).

2.2.4. *In casu* wordt niet betwist dat verzoeker sedert 1991 legaal in België verblijft. De bestreden beslissing stelt “dat dit op zich niet voldoende is om van een dermate diepgaande integratie in de Belgische samenleving te getuigen dat dit een behoud van uw verblijfsrecht rechtvaardigt” en dat het feit dat verzoeker in die periode ononderbroken heeft gewerkt, de taal kent en opleidingen heeft gevolgd “slechts een normale attitude is en niet getuigt van een doorgedreven sociale banden.”

De Raad ziet niet in waarom verweerders standpunt dat verzoekers tewerkstelling en taalkennis een “normale attitude” is, er aan in de weg staat dat verzoeker gedurende dertig jaar niet zou getuigen van banden met de Belgische samenleving. Zoals het Grondwettelijk Hof opmerkt in zijn arrest 112/2019, kan redelijkerwijs worden vermoed dat verzoeker – die twintig jaar oud was toen hij naar België kwam – na een wettig verblijf van dertig jaar sterke banden met België heeft ontwikkeld. Bovendien heeft

verzoekers advocaat in zijn schrijven aan de verwerende partij gewezen op de aanwezigheid van verzoekers familie in België; onder meer zijn moeder, vader (inmiddels overleden), drie broers en twee zussen die hier zouden verblijven. Het wegwuiven en minimaliseren van verzoekers werk, opleiding en taalkennis als “*normaal*”, doet geenszins afbreuk aan het vermoeden dat verzoeker verankerd is in de Belgische samenleving. Wat betreft verzoekers familie in België, beperkt de bestreden beslissing zich tot het toetsen of deze tot verzoekers eigen gezin behoren, en gaat eraan voorbij dat de banden met de ruimere familieleden tot het privéleven behoren en aldus de banden met België bevestigen. Deze motieven doen dan ook geen afbreuk aan de ruimere bescherming die artikel 22, §1, 3°, van de vreemdelingenwet biedt tegen de beëindiging van verzoekers langdurig verblijf.

In casu verwijst de bestreden beslissing naar vier correctionele veroordelingen, respectievelijk op 31 januari 1996 (slagen en verwondingen – 1 maand), 13 mei 2004 (slagen en verwonding t.a.v. partner, arbeidsongeschiktheid, belaging, bedreigingen, verkrachting, vrijheidsberoving, woonstschennis, wapendracht - 3 jaar met uitstel), 7 september 2004 (onvrijwillige slagen en verwondingen, onaangepaste snelheid dronken wagen besturen – geldboete) en op 21 april 2017 (vrijwillige slagen en verwondingen met ziekte en arbeidsongeschiktheid, bedreiging, wapenbezit, kwaadwillige belemmering van het verkeer, bedreigingen, voorwerp als wapen – 3 jaar met uitstel).

De Raad merkt voorts op dat naar aanleiding van het correctionele vonnis van 21 april 2017 de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal op 14 maart 2018 contacteerde om de vluchtelingenstatus van verzoeker in te trekken. Deze laatste nam op 30 januari 2019 een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus wegens het plegen van een bijzonder ernstig misdrijf. Op 17 januari 2020 trok de commissaris-generaal deze beslissing echter in. Op 28 januari 2021 nam de commissaris-generaal een beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus, waarbij overeenkomstig artikel 55/3 van de vreemdelingenwet, de vluchtelingenstatus dient opgeheven te worden op grond van de fundamenteel duurzaam gewijzigde situatie in het land van herkomst, waardoor bescherming niet langer nodig is. Deze beslissing bevat niet langer een verwijzing naar de door verzoeker gepleegde misdrijven.

Aldus blijkt duidelijk dat verzoekers veroordeling door de correctionele rechtbank van Namen op 21 april 2017 de concrete aanleiding vormt voor de beëindiging van verzoekers verblijf. Het zijn ook deze elementen die in eerste instantie als doorslaggevend moeten worden beschouwd. Dit geldt des te meer nu de voorlaatste veroordeling, waar naar wordt verwezen, dateert van 2004, dit is dertien jaar voor de laatste veroordeling.

Hoewel er een zekere continuïteit kan worden ontwaard tussen de veroordelingen, blijkt ook dat dit gepaard ging met lange tussenpozen. Zo dateert de eerste veroordeling van 1996, de tweede en de derde van 2004 en de vierde van 2017. Geen van deze veroordelingen werd in het verleden gekwalificeerd als een “*bijzonder ernstig misdrijf*” in de zin van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet. Enkel met betrekking tot de veroordeling van 21 april 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een dergelijke beslissing, die daarna echter werd ingetrokken.

Zoals hoger reeds opgemerkt, kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28). Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, *CS*, pt. 46).

De feiten die aan het vonnis van 21 april 2017 ten grondslag liggen, stammen uit 2015. Naar aanleiding van deze veroordeling verzocht de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de vluchtelingenstatus in te trekken. Nadat de intrekking van de

vluchtelingenstatus van 30 januari 2019 op zijn beurt op 17 januari 2020 werd ingetrokken, nam de commissaris-generaal uiteindelijk op 28 januari 2021 een beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus.

Op 2 juni 2021 werd de thans bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen. Dit is zes jaar na de laatste feiten op grond waarvan verzoeker als ernstige bedreiging voor de openbare orde wordt beschouwd. Verzoeker merkt terecht op dat hij sedertdien geen nieuwe feiten heeft gepleegd; hij voert ook aan dat deze feiten zich afspeelden in een specifieke context, dat hij psychologisch wordt opgevolgd, dat hij zijn alcoholconsumptie beheerst en positief werd geëvalueerd door de probatiecommissie. Hij werd veroordeeld tot een straf met uitstel en moest niet effectief naar de gevangenis, hetgeen impliceert dat de strafrechter oordeelde dat er geen onmiddellijk gevaar voor de samenleving was.

De bestreden beslissing motiveert hierover dat het feit dat verzoeker geen strafbare feiten pleegde tijdens de proefperiode, niet impliceert dat er geen gevaar meer zou zijn. Het is immers niet uitgesloten dat verzoekers gedrag enkel verbeterde in het kader van de strikte opvolging in het kader van zijn probatie-voorwaarden.

De Raad treedt deze zienswijze niet bij. Daargelaten dat het nog steeds mogelijk is om onder probatietoezicht strafbare feiten te plegen, betrof het probatietoezicht enkel de periode van 2017 tot 2020. Van 2015 tot 2017 stond verzoeker nog niet onder probatietoezicht, en ook niet in de periode na afloop van zijn straf en het nemen van de bestreden beslissing, van 2020 tot 2021. Aldus blijkt dat verzoeker gedurende de laatste zes jaar geen strafbare feiten heeft gepleegd, waarvan hij gedurende drie jaar onder probatietoezicht stond.

Hoewel de feiten - die gewelddadig waren - in de bestreden beslissing uitvoerig worden beschreven, bevat de bestreden beslissing geen motief waarom verzoeker zes jaar na deze feiten nog steeds wordt beschouwd als dermate gevaarlijk dat de hogere drempel van bescherming, voorzien in artikel 22, §1, 3°, van de vreemdelingenwet, is bereikt. De bestreden beslissing blijkt zich in wezen enkel te steunen op de strafrechtelijke veroordeling zelf, zonder rekening te houden met het gedrag van verzoeker gedurende de zes jaar na deze feiten. Ook het gegeven dat verzoeker reeds eerder werd veroordeeld, verklaart onvoldoende waarom verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Niet enkel dateren de laatste feiten van zes jaar voor de bestreden beslissing, de veroordelingen daarvoor dateren van elf jaar eerder en die daarvoor van nog eens van acht jaar eerder. Deze feiten, hoewel laakbaar, liggen te ver uiteen om "*ernstige redenen*" te vormen die de hogere drempel van artikel 22, §1, van de vreemdelingenwet bereiken. Evenmin blijkt dat de feiten, die zich in de relationele sfeer afspeelden, uit hun aard zelf een ernstige bedreiging van de openbare orde of nationale veiligheid zouden vormen.

Hoewel de bestreden beslissing uitgebreid wijst op de laakbaarheid van de feiten, blijkt nergens uit dat er thans sprake is van een actueel en ernstige bedreiging van de openbare orde. Het verwijzen naar de laakbaarheid van de feiten en het relativeren van de mate van integratie, bevat *in casu* geen verklaring waarom verzoeker het risico voor de openbare orde dermate ernstig en actueel is dat een beëindiging van verzoekers legaal verblijf sinds dertig jaar, noodzakelijk en proportioneel is.

2.2.5. Waar de verwerende partij tegenwerpt dat de procedure vertraging heeft opgelopen bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, merkt de Raad op dat dit het bestuur er geenszins van vrijstelt om een correcte beoordeling te maken van het reëel en actueel karakter van de ernstige bedreiging op het ogenblik van het nemen van de beslissing. In wezen geeft de verwerende partij met dit antwoord slechts aan dat zij na de veroordeling uit 2017 hoe dan ook het verblijf wou beëindigen en geen rekening meer wenste te houden met het verstrijken van meerdere jaren sinds deze veroordeling.

In de nota met opmerkingen worden verder de motieven van de bestreden beslissing hernomen en benadrukt. Hiermee wordt echter niet weerlegd dat een beoordeling van het reëel, actueel en voldoende ernstig karakter van de redenen van openbare orde in het licht van verzoekers langdurig verblijf ontbreekt.

Verzoeker maakt een schending van artikel 22, §1, 3° en artikel 23, §1, van de vreemdelingenwet, *iuncto* de formele motiveringsplicht aannemelijk.

Het middel is in die mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 2 juni 2021 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT